

Arrest

nr. 89 286 van 8 oktober 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 25 juni 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 juni 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 7 augustus 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat B. VANMARCKE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 21 februari 2012 toe op Belgisch grondgebied en diende op 22 februari 2012 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 12 juni 2012 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan per aangetekend schrijven op 13 juni 2012 in kennis gesteld.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van Nawruzkhel, dat gelegen is in het district Tagab van de provincie Kapisa. Uw vader vocht in de burgeroorlog als lid van Hezb-i-Islami aan de zijde van commandant H.(...) A.(...). Ook na de dood van uw vader onderhielden u en uw familie goede contacten met A.(...) en zijn familie. In 1386 (2007) besloot u zich, samen met uw broer H.(...), voor te bereiden op de jihad in een madrassa in Peshawar. Nadat u er twee maanden werd voorbereid op de jihad keerde u samen met uw broer en drie andere leerlingen terug naar uw geboorteregio. Jullie kregen explosievenpakketten mee die jullie aan A.(...) bezorgden. Vervolgens was u enkele maanden actief als strijder voor Hezb-i-Islami in uw geboorteregio. U nam deel aan drie operaties tegen Franse troepen waarbij geen slachtoffers vielen. De overige dagen patrouilleerde u in de regio op zoek naar soldaten van het Afghaanse leger. Na elke operatie werd echter de Taliban in uw regio door de Franse troepen aangevallen. Naar aanleiding hiervan beschuldigde de Taliban Hezb-i-Islami van spionage. Nadat Maulawi Sarfaraz aan talibanzijde werd gedood namen zij wraak door ene S.(...) aan jullie zijde om het leven te brengen. Ene m.(...) N.(...) liet uw grootvader tevens weten dat u en uw broer uit Hezb-i-Islami moesten stappen indien jullie in leven wilden blijven. In een tijdspanne van enkele dagen verliet u samen met uw broer en de drie andere leerlingen van de madrassa uw regio. Uw broer en de drie anderen weken uit naar verschillende regio's in Afghanistan. Uzelf besloot Afghanistan te verlaten. Via Pakistan en Iran reisde u in enkele weken tijd naar Griekenland. In Griekenland verbleef u meer dan drie jaar omdat u geen geld had om verder te reizen naar West-Europa. U werkte er zestien maanden in een garage om het nodige geld, drieduizendvijfhonderd dollar, bijeen te sparen. U reisde dan verder naar België waar u zich vluchteling verklaarde op 22 februari 2012. In Griekenland vernam u van uw broer dat hij was opgesloten in de gevangenis van Pol-e Charkhi. Een rechter werd omgekocht om hem opnieuw vrij te krijgen. U weet niet wat er met uw broer gebeurde na zijn vrijlating. Bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan vreest u problemen met de Taliban.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u een Taskara (Afghaanse identiteitskaart) voor en uw lidkaart van Hezb-i-Islami.

B. Motivering

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de Vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van de asielaanvraag blijkt dat een Afghaanse asielaanvrager een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) in principe de vluchtelingenstatus toekennen.

U bent er echter niet in geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie geloofwaardig te maken. U hebt het immers niet aannemelijk gemaakt bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan de Taliban te moeten vrezen.

Hoewel u ontegensprekelijk goed op de hoogte bent van de politieke situatie in uw regio en enige kennis over Hezb-i-Islami bezit, hebt u het niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk actief te zijn geweest voor Hezb-i-Islami. Zo legde u vooreerst weinig coherente verklaringen af over uw motivatie om Hezb-i-Islami te vervoegen en ter voorbereiding hiervan in een madrassa te Peshawar te gaan studeren. U verklaarde immers dat u destijds werd aangespoord door Hezb-i-Islami commandant H.(...) A.(...) en zijn zoon om samen met uw broer Hezbollah in de madrassa te gaan studeren. Commandant H.(...) A.(...) zou een familievriend zijn en samen met uw vader jihad gevoerd hebben tegen de Russen (CGVS, p. 6). Als er gepeild werd naar uw motivatie om Hezb-i-Islami te vervoegen, verwees u naar het verleden van uw vader en zijn samenwerking met A.(...). U was er tevens van op de hoogte dat Hezb-i-Islami in het huidige politieke klimaat deelneemt aan de jihad tegen de Amerikaanse bezetting. Op basis van het voorgaande mag het dan ook ten zeerste verbazen dat u op een later tijdstip tijdens het gehoor bekende er op voorhand niet van op de hoogte geweest te zijn dat u in de madrassa voorbereid zou worden op de Jihad (CGVS, p. 19). Dit is hoogst merkwaardig. Geheel in strijd met voorgaande verklaringen beweerde u overigens dat u dan ter plekke helemaal niet verrast was toen u met de Jihad werd geconfronteerd, wat vreemd te noemen is (CGVS, p. 20). Als u bovendien gevraagd werd waarom u uitgerekend naar deze madrassa werd gestuurd, beweerde u dat deze zich toespitste op het memoriseren van de Koran (CGVS, p. 19). Ook dat is weinigzeggend daar het memoriseren van de Koran tot de kerntaken behoort van nagenoeg elke madrassa.

Voorts beweerde u dat er in de madrassa vijftig tot zestig jongens zoals u aanwezig waren. Toch herinnerde u zich slechts de namen van drie andere jongens die vrienden werden van uw broer en uzelf in de madrassa (CGVS, p. 8). U beweerde verder dat er in madrassa aangaande de Jihad gezegd werd dat men moest terugkeren naar de regio van afkomst, tenzij dit niet mogelijk zou zijn (CGVS, p. 8). Merkwaardig genoeg verliet u samen met uw broer en de drie vrienden de madrassa om alleen terug te keren naar Tagab hoewel uw vrienden uit andere provincies afkomstig waren. Het mag dan

ook verbazen dat u diende te bekennen niet te weten waarom uw vrienden er voor kozen om na de opleiding ook naar Kapisa te gaan (CGVS, p. 11). U bleek ook niet te weten of er die dag nog andere jongens de madrassa verlieten (CGVS, p. 10). Ook uw verklaringen aangaande jullie motivatie om na de madrassa te gaan deelnemen aan de jihad doet erg vreemd aan. Zo zei u klaar te zijn voor de jihad omdat het leven in de madrassa niet goed was en het voedsel dat jullie werd aangereikt niet echt van hoge kwaliteit was (CGVS, p. 11).

Ook over de jihadlessen in de madrassa moest u zich erg op de vlakte houden. Als u gevraagd werd welke onderwerpen hierin werden aangesneden, komt u niet verder dan de aanwezigheid van de Amerikanen in Afghanistan te vermelden. Als u dan gevraagd werd wat hierover werd verteld, blijft u zich in algemene bewoordingen uiten in de zin dat de Amerikanen niet op vrede uit zijn maar op de verdeling van het land (CGVS, p. 8). Dergelijke verklaringen zijn zeer vaag en algemeen en getuigen allerminst van een individueel doorleefd gebeuren. Na de opleiding zouden jullie met pakketten explosieven zijn teruggekeerd naar Tagab. U bleek echter niet te weten waarvoor die explosieven dan wel moesten dienen, wat eveneens bevreemdend is (CGVS, p. 11).

Ook over uw periode bij Hezb-i-Islami legde u incoherente verklaringen af die niet konden overtuigen. Vooreerst beweerde u dat de wapens die jullie gebruikten van Pansjir afkomstig waren maar waarom dit het geval was, kon u niet toelichten (CGVS, p. 17). Ook wat de financiering van Hezb-i-Islami betreft diende u te bekennen niet te weten van waar of van wie het geld afkomstig was. Indien u daadwerkelijk bij deze groepering actief geweest bent, mag verwacht worden dat u het CGVS hierover een begin van informatie kan verschaffen.

Verder beweerde u vooreerst drie maal betrokken geweest te zijn bij de uitvoering van een hinderlaag voor de Franse troepen maar ook uw verklaringen hierover bleken ontwijkend van aard. Als het CGVS polste naar de uitkomst van de eerste hinderlaag beweerde u dat aan jullie zijde noch aan de zijde van de Fransen gewonden of doden waren gevallen. Gevraagd naar de oorzaken hiervoor beweerde u onder meer dat jullie kogels de tanks niet konden beschadigen en de persoon in het bezit van een raket niet voldoende getraind was om schade aan te richten, wat erg vreemd in de oren klinkt (CGVS, p. 13). Als u vervolgens gevraagd werd de omstandigheden van de tweede en derde hinderlaag uit de doeken te doen, stelde u laconiek dat de drie hinderlagen op dezelfde manier waren verlopen en er ook nu geen doden of gewonden vielen (CGVS, p. 15). Ook als u gevraagd werd uit te leggen hoe zo'n hinderlaag werd voorbereid, antwoordde u vaag dat jullie geen informatie hadden over het tijdstip wanneer de troepen zouden passeren. Over de voorbereiding zelf liet u het CGVS in het ongewisse. Op een ander tijdstip tijdens het gehoor beweerde u nochtans dat Hezb-i-Islami wel trainingen organiseerde, onder meer in het voorbereiden van een hinderlaag (CGVS, p. 17). Dit lichtte u echter eveneens niet toe. Verder diende u te bekennen niet te weten of er na deze hinderlagen nog aanvallen hadden plaatsgevonden die een grotere impact hadden, wat erg merkwaardig is (CGVS, p. 13).

Los van deze hinderlagen hield u vol op dagelijkse basis in de regio te patrouilleren met als doel auto's tegen te houden van het nationale leger of de nationale politie (CGVS, p. 18). Merkwaardig genoeg voegde u eraan dat er eigenlijk geen voertuigen van het Afghaanse leger in de regio rondreden. Opnieuw stelt het CGVS vast dat u ontwijkend antwoordde op de vragen die u werden gesteld om uw gebrek aan kennis en spontaneïteit aangaande uw activiteiten binnen Hezb-i-Islami te maskeren. Voorts zou u besloten hebben Afghanistan te verlaten nadat een Talib jullie grootvader liet weten dat zijn kleinzonen gedood zouden worden indien ze niet uit Hezb-i-Islami zouden stappen (CGVS, p. 13). Merkwaardig genoeg vestigde uw broer Hezbollah zich in de regio Wardak waar hij actief bleef. Als u dan gevraagd werd waarom u tot een ander besluit kwam dan uw broer kwam u niet verder dan te stellen dat het uw eigen beslissing was (CGVS, p. 14). Waarom u die beslissing genomen zou hebben, kon u niet motiveren. U beweerde dat uw broer in Wardak nog actief was voor Hezb-i-Islami maar met wie dit dan wel was, kon u niet toelichten. Tevens beweerde u dat uw broer later in de gevangenis was beland in Pole Charkhi. U beweerde dat hij opgepakt werd in het bezit van explosieven toen hij van plan was een aanval te organiseren (CGVS, p. 14). U kon echter helemaal niets kwijt over die bewuste geplande aanval. Vervolgens beweerde u dat jullie de rechter omkochten zodat uw broer opnieuw in vrijheid werd gesteld. Welke rechter het dan wel betrof bleek u echter eveneens niet te weten (CGVS, p. 14). Het mag ook ten zeerste verbazen dat u er geen idee van hebt waar uw broer na zijn vrijlating naar toe ging daar u beweerde dat uw moeder en broer naar de gevangenis gingen toe hij in vrijheid werd gesteld (CGVS, p. 4).

Uit bovenvermelde opmerkingen dient te worden besloten dat u het niet aannemelijk maakte daadwerkelijk een actief lid te zijn geweest van Hezb-i-Islami. Hierdoor kan er ook geen geloof gehecht worden aan uw vrees ten aanzien van de Taliban die zou ontstaan zijn op basis van uw activiteiten voor Hezb-i-Islami. De vluchtelingenstatus kan u dan ook niet worden toegekend.

De documenten die u voorlegde ter staving van uw asielse status (Taskara, lidkaart Hezb-i-Islami) zijn niet bij machte de beoordeling van het CGVS alsnog te wijzigen. Deze hebben immers slechts een bewijswaarde indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen wat in casu niet geval is.

De taskara vormt bovendien louter een indicatie van uw identiteit en heeft verder geen betrekking op uw asielaanvraag.

Wat betreft uw aanvraag tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus ten gevolge een intern gewapend conflict overeenkomstig artikel 48/4 §2, c van de vreemdelingenwet moet in uw geval besloten worden dat u het reëel risico op ernstige schade ten gevolge van de precare veiligheidssituatie in het district Tagab in de provincie Kapisa kunt vermijden door zich elders in Afghanistan te vestigen. Het CGVS is van mening dat u als volwassen man, die enige scholing heeft genoten en zowel Pashtu als Dari beheerst, in staat bent om u aan de veiligheidssituatie in Kapisa te onttrekken en u te vestigen in de hoofdstad Kabul. In casu dient dan ook de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Bij evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. UNHCR oordeelt dat in het licht van de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan en de toename van het aantal burgerslachtoffers, de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afgaanse asielaanvragers uit deze regio's mogelijks nood aan internationale bescherming. Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, dienen de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te zijn ontvlucht omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht te worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de vroegere verblijfplaats. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul "asymmetrische aanvallen" voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd. Vanaf 2010 stelde ANSO (Afghan NGO Safety Office) dat er een afname was van het geweld in de stad, in contrast met de toename in de rest van het land. De veiligheidstoestand in de stad werd rustig genoemd (zie aan administratief dossier toegevoegde Subject Related Briefing "Afghanistan – Veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kabul" dd. 17 augustus 2010 met update op 24 augustus 2011). De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afgaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en Afgaanse autoriteiten worden gevisieerd. De gewone Afgaanse burgers worden bij deze aanvallen niet gevisieerd. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afgaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur. Verzoeker meent dat hij een volledig relaas heeft weergegeven met duidelijke stukken. Hij stelt dat zijn getuigenis zonder veel onderzoek "van tafel werd geveegd" door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Hij citeert twee aspecten uit het motiverend gedeelte van de bestreden beslissing en geeft

aan dat enkel dit werd beweerd. Gelet op de extreme stress en de hoge graad van vermoeidheid waaraan hij lijdt, mag het geen verbazing wekken dat zijn verhaal niet volledig coherent is. Verder voert verzoeker aan dat het laconiek van tafel schuiven van de volledige getuigenis van een absoluut gebrek aan respect getuigt en de onderzoeks- en motiveringsplicht van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen schendt. Verzoeker is dan ook van mening dat hem de vluchtelingenstatus, minstens de subsidiaire beschermingsstatus dient te worden toegekend.

2.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft verzoekers asielaanvraag op individuele wijze onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven uiteengezet waarop hij zijn beslissing steunt. De asielaanvraag van verzoeker werd geweigerd omdat verzoeker niet aannemelijk kon maken een actief lid te zijn geweest van Hezb-i Islami, waardoor er ook geen geloof kon worden gehecht aan verzoekers vrees ten aanzien van de Taliban ten gevolge van zijn activiteiten voor Hezb-i Islami. Door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd vastgesteld dat verzoeker (i) incoherente verklaringen aflegt over zijn motivatie om Hezb-i-Islami te vervoegen; (ii) weinig kennis heeft omtrent bepaalde aspecten van de madrassa te Peshawar alwaar hij studeerde ter voorbereiding van zijn toetreding tot Hezb-i Islami; (iii) een gebrekkige kennis had met betrekking tot de wapens die ze bij Hezb-i-Islami gebruikten en de financiering van Hezb-i-Islami; (iv) vaag en ontwijkend antwoordde met betrekking tot de uitvoering van een hinderlaag voor de Franse troepen; (v) onwetend bleek omtrent zijn broer die actief bleef voor Hezb-i Islami; (vi) zijn beslissing om te vertrekken niet kon motiveren en dat de documenten die verzoeker neerlegde niet bij machte zijn om de beoordeling te wijzigen. De subsidiaire beschermingsstatus werd ten aanzien van de hoofdstad Kabul beoordeeld, waar er geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet is.

2.3. In zoverre verzoeker twee aspecten uit het motiverend gedeelte van de bestreden beslissing citeert en hieruit concludeert dat met deze enkele bewering zijn getuigenis niet werd onderzocht door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, dient te worden opgemerkt dat een dergelijke bewering feitelijke grondslag mist. Uit het administratief dossier (stuk 3) blijkt immers dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd gehoord, waarbij hij de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten. Hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. Verzoekers asielrelaas werd aldus wel degelijk onderzocht door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Bovendien gaat verzoeker voorbij aan de *volledige* motivering van de bestreden beslissing. De bestreden beslissing werd niet enkel gemotiveerd door de twee aspecten die verzoeker aanhaalt, maar bestaat uit het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hebben doen besluiten tot de weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Waar verzoeker zich vervolgens beperkt tot het argument dat hij last had van stress en vermoeidheid, slaagt hij er niet in de talrijke in de bestreden beslissing gedane vaststellingen te verklaren of te weerleggen. Iedere asielzoeker staat echter bloot aan een zekere vorm van stress tijdens de gehoren. Dit doet echter geen afbreuk aan de plicht om het asielrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377). De Raad stelt bovendien vast dat verzoeker tijdens het gehoor op het op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen desbetreffend niets heeft gemeld (stuk 3).

Gelet op het voorgaande weerlegt verzoeker de concrete vaststellingen van de bestreden beslissing die allen steun vinden in het administratieve dossier, niet. Deze vaststellingen zijn pertinent en worden door de Raad overgenomen.

2.4. De beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. Verzoeker toont niet aan dat er onzorgvuldig werd tewerk gegaan of dat met bepaalde elementen geen rekening zou zijn gehouden. De materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel werden derhalve niet geschonden.

Het middel is ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een

reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

2.5. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing minstens te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht oktober tweeduizend en twaalf door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier,

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF